

V exekuci na movitosti proti spolku »Ochotnicza straż pożarna« navrhl spolek, by byla exekuce ohledně položek 1 a 2 zájemného protokolu zastavena. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Exekuční soud zastavil exekuci z důvodu, že povinná strana potřebuje zabavených věcí k výkonu všeobecně užitečné činnosti. S tímto názorem nelze však souhlasit, ježto podle § 15 ex. ř., § 7 nař. ze dne 6. května 1897 čís. 153 ř. zák. určuje okresní úřad věci, jichž bez újmy obecně prospěšné činnosti lze použít k uspokojení vymáhajícího věřitele. Okresní úřad sdělil přípisem ze dne 18. března 1933, že zabavených věcí není k činnosti žalované zapotřebí, a je proto soud podle § 15 ex. ř. tímto prohlášením vázán, takže k zastavení exekuce není důvodu (§ 39 čís. 4 ex. ř.). K tomu se ještě podotýká, že nebyla dosud podána zpráva okresního úřadu, že žalovaný spolek je obecně prospěšným ústavem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

I když je dodatečně předloženým potvrzením policejního úřadu v M. osvědčeno, že žalovaná jest organizací veřejně prospěšnou, nemůže přece míti dovolací rekurs úspěch. Neboť prohlášení politického úřadu po rozumu § 15 ex. ř. a §§ 5—7 min. nař. ze dne 6. května 1897 čís. 153 ř. zák. o tom, na které majetkové předměty veřejně prospěšné instituce nelze vésti exekuci bez poškození veřejných zájmů, víže exekučního soudce a nepodléhá soudnímu přezkoumání. To vyplývá z toho, že se v té příčině jedná jen o hlediska veřejnoprávní, a plyne to z doslovu posledního odstavce § 15 ex. ř. V souzeném případě jest rozhodným poslední prohlášení okresního úřadu v F. ze dne 30. dubna 1933, jímž ve shodě s prohlášením ze dne 28. března 1933 bylo soudu sděleno, že z důvodů veřejných zájmů není námitek proti provedení exekuce, o niž jde. Nepodala-li povinná strana proti tomuto prohlášení odvolání u správního úřadu podle § 3 odst. (2) resp. § 6 odst. (4) cit. min. nař., marně se nyní dožaduje nápravy u soudů. Neprávem vytýká dále dovolací rekurs, že řízení rekursního soudu bylo prý vadné, poněvadž prý rekursní soud neměl vzít zřetel na prohlášení ze dne 20. dubna 1933, vyžádané prý prvním soudem nesprávně proti předpisům §§ 7 a 6 cit. min. nař., a že prý ono prohlášení bylo politickým úřadem vydáno proti předpisům § 6 odst. (3) cit. min. nař. bez slyšení účastněných. Soud byl nejen oprávněn, nýbrž povinen, aby si vyžádal konečné jasné vyjádření politického úřadu, když měl od něho dvě vyjádření, jež si navzájem odporovala a tudíž obě vedle sebe nemohla obstáti. Jakým způsobem si politický úřad při podávání svého prohlášení počínal a zda šetřil předpisů § 6, 7 cit. min. nař., vymyká se přezkoumání soudnímu.

Čís. 12819.

Exekuci nelze podle § 39 čís. 8 ex. ř. zastavit, přesahuje-li výtěžek náklady na exekuci, byť nedostačoval k tomu, by z něho byly uhrazeny

náklady exekuční po zapravení práv přednostních a zástavních pohledávek vymáhajícímu věřiteli předcházejících.

(Rozh. ze dne 16. září 1933, R II 346/33.)

Dlužník navrhl zrušení exekuce vnučenou dražbou polovice nemovitosti, ježto pohledávce vymáhajícího věřitele předchází zatížení polovice nemovitosti celkem 4.485 Kč, kdežto nejnižší podání činí jen 3.667 Kč, takže nelze očekávat, že pokračování v exekuci nebo její provedení poskytne výtěžek, který by přesahoval náklady na tuto exekuci (§ 39 čís. 8 ex. ř.). Soud první stolice návrhu vyhověl. Důvod y: Břemena předcházející pohledávce vymáhajícího věřitele, činí celkem 3.565 Kč 50 h, nikoliv 4.485 Kč, kromě toho vznikly vymáhajícímu věřiteli exekuční útraty 493 Kč 50 h. Ježto v poslední době při exekučních dražbách se nepodává a zůstává při nejnižším podání, lze očekávat, že výtěžek nejvyššího podání nestačí k tomu, aby kryl exekuční náklady po uspokojení přednostních pohledávek předcházejících vymáhajícímu věřiteli (sr. plenisimární usnesení býv. vídeňského nejv. soudu čís. 1683 ze dne 13. května 1902 a rozhodnutí býv. vídeňského soudu ze dne 4. dubna 1914, repert. nálezů čís. 232). Návrh dlužníka, by byla exekuce zrušena, jest tudíž podle § 39 čís. 8 ex. ř. odůvodněn. R e k u r s n í s o u d zamítl návrh dlužníka na zrušení exekuce. Důvod y: Soud první stolice vychází z toho, že pohledávce vymáhajícího věřitele předcházejí knihovní pohledávky 3.372 Kč a přednostní pohledávka berního úřadu 193 Kč 50 h, celkem tudíž 3.565 Kč 50 h, takže lze očekávat, že očekávaný výtěžek nejvyššího podání nedostačí k tomu, aby kryl náklady této exekuce po uspokojení přednostních a knihovních pohledávek předcházejících vymáhajícímu věřiteli. Leč podle § 39 čís. 8 ex. ř. jest exekuci zrušiti, nelze-li očekávat, že pokračování v exekuci nebo její provedení poskytne výtěžek, který by přesahoval náklady na tuto exekuci. Slově »výtěžek, který by přesahoval náklady na tuto exekuci«, jest již podle doslovu tohoto místa zákona rozuměti tak, že exekuci nelze zrušiti, převyšuje-li očekávaný výtěžek vůbec ony náklady, třebas nestačí k tomu, aby kryl exekuční náklady po zapravení hypotek a práv předcházejících vymáhajícímu věřiteli. Účelem řečeného předpisu jest, aby nebyly vedeny exekuce, jež nejsou s to, uspokojiti věřitele; tohoto účelu jest dosaženo, převyšuje-li očekávaný výtěžek náklady exekuce, ježto převyšku lze použiti k uspokojení věřitelů a tím zmenšiti zadlužení dlužníkovu, při čemž jest lhostejno, kde z věřitelů bude kryt. V souzeném případě plyne z výpočtu prvního soudu, že, i když se vezme za základ jen nejnižší podání, byly by kryty nejen hypoteky, nýbrž i část nákladů této exekuce. Leč podle shora uvedeného jest počítati obráceně: Očekávaný výtěžek převyšuje daleko náklady této exekuce a stačí k zapravení předchozích břemen a přednostních položek v celkové výši 3.565 Kč 50 h. Tím se zmenší značně stav dluhů povinného, takže účelu vedení exekuce, stanoveného v řečeném ustanovení zákona, bude nepochybně dosaženo (sr. čís. 3544 sb. n. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Právní názor rekursního soudu, že exekuci nelze dle § 39 čís. 8 ex. ř. zastaviti, přesahuje-li výtěžek náklady na exekuci, byť nedostačoval k tomu, by z něho byly uhrazeny náklady exekuční po zapravení práv přednostních a zástavních pohledávek vymáhajícímu věřiteli předcházejících, jest v souladu s teorií (Neumann-Lichtblau, Kom. k exekučnímu řádu, 3. vydání, str. 213) i praxí nejvyššího soudu a má též oporu v dějinách zákona. Stačí tu odkázati k rozhodnutí sb. n. s. 3544, jímž vyvrácena byla správnost opačných rozhodnutí býv. nejvyššího soudního dvoru vídeňského, na něž se dovolací rekurs odvolává. Podotknouti lze, že též nynější nejvyšší soudní dvůr vídeňský tuto dřívější praxi opustil a důsledně zaujímá stanovisko nejvyšším soudem v Brně ve svrchu uvedeném rozhodnutí zaujaté (plen. rozh. z 22. června 1927 Praes 153/27 J. B. 427, z 9. března 1927 Ob II 83 Z. Bl. č. 159/27). Napadené usnesení odpovídá tedy zákonu a stavu věci.

Čís. 12820.

Bylo-li ujednáno mezi pojišťovnou a pojišťovacím agentem, že provisiční odměny náleží pojišťovacímu agentu jen potud, pokud příslušné pojistky jsou v platnosti a pokud trvá provisiční poměr mezi pojišťovnou a pojišťovacím agentem, příslušel pojišťovacímu agentu nárok na provisi z pojišťovacích smluv jím zprostředkovaných, jakmile se smlouvy ty staly perfektní, byl-li ještě v té době v provisičním poměru s pojišťovnou, ovšem pod rozvazovací výminkou, že smlouva pojišťovací nebude pojišťovnou pro nezaplacení první prémie zrušena.

Podati důkaz o tom, že provisiční nárok pro nezaplacení prémie v prvním roce zanikl, jest věcí žalované pojišťovny.

(Rozh. ze dne 18. září 1933, R I 482/33.)

Žalobce byl od 1. ledna 1927 do 31. prosince 1929 provisičním zástupcem žalované pojišťovny. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalované kromě zaplacení remunerace a sběratelské superprovisie zaplacení zůstatku na běžném účtu. Podle smlouvy příslušela žalobci v oboru životního pojištění z pojištěného kapitálu jednorázová, sběratelská provise ve výši 3½% pojištěného kapitálu, to však jen potud a v tom směru, pokud byla zaplacena prvá roční prémie. Žalovaná ji připisovala žalujícímu k dobru hned, jakmile byla pojišťovací smlouva uzavřena, t. j. jakmile pojišťovna přijala pojišťovací návrh a pojištěnce o tom vyrozuměla, byla však v důsledku shora řečeného oprávněna připsati ji zase v případě úplného nezaplacení první prémie k tíži žalobce celou, v případě nezaplacení částečného poměrnou, nezaplacené části odpovídající její část. Žalovaná vyplácela žalujícímu na tuto provisi zálohy, které se pohybovaly ve výši 2½% předpokládané zprostředkovací provise. Spor se obmezil jen na otázku 3½% sběratel-